

— Та този е сжщо тѣй гробарь като мене, зарадвалъ се нашиятъ брѣмбаръ. Чакай да узнай, защо е тѣй замисленъ! — Що ти е, другарьо; защо посрѣдъ бѣлъ день седишъ като камѣкъ.

— Ахъ, гължбче, азъ тѣжа, защото есень иде задъ гърба ми, а пѣкъ азъ още не съмъ намѣрилъ мѣстенце, дѣто бихъ скрилъ яйчицата си: да ги снеса на нѣкоя шумчица, вѣтърътъ ще ги разпилѣй; да ги положи на голата земя, дѣждъ ще ги размие...

— И азъ съмъ въ сжщото положение, друже. Тичамъ изъ гората, разгледвамъ, но не намѣрихъ удобно мѣсто. Разпитвахъ нѣкой отъ моитѣ роднини, искахъ да се посвѣтвамъ съ тѣхъ, но не ми и отговориха: всѣки се гриже по своитѣ работи.

— А знаешъ ли какво намислихъ? — Да отидемъ при мравкитѣ. Казватъ, че сж най-умнитѣ насѣкоми. Ще ни дадатъ най-добъръ свѣтъ.

Казано — свършено.

На вратитѣ на мравунека нашитѣ брѣмбари-гробари срѣщнали мравката-часовой и му разказали за своята тѣжа. Часовоятъ безпокойно почналъ да мърда мустачкитѣ си и казалъ:

— Азъ не съмъ запознатъ с' вашитѣ обичаи и затова не зная, какъ бихъ могълъ да ви помогна на жалбитѣ. Но ето какво мога да ви посвѣтвамъ: съберете се всички брѣмбари-гробари заедно и задружно се посвѣтвайте по вашитѣ работи. Ние мравкитѣ винаги тѣй постѣпваме и не се разкайваме.

Брѣмбаритѣ-гробари поблагодарили за свѣтитѣ и се отправили къмъ своя народъ.